

Full diocesà

23 de juny del 2019

p5 — 10 aniversari de la mort del bisbe Josep Maria Guix

p6 — 750 participants en el 52è pelegrinatge a Lourdes

L'Eucaristia, anticipació del paradís

L'Eucaristia és el cor palpitant de l'Església, la genera i regenera, la reuneix i li dona força. Però l'Eucaristia ens prepara també un lloc a dalt, en l'eternitat, perquè és el Pa del cel. Ve d'allí, és l'única matèria en aquesta terra que té gust d'eternitat. És el pa del futur, que ja ens fa pregustar un esdevenidor infinitament més gran que qualsevol altra expectativa. És el pa que sadolla els nostres desitjos més grans i alimenta els nostres somnis més bells. És, en una paraula, la penyora de la vida eterna: no solament una promesa, sinó una penyora, és a dir, una anticipació concreta del que ens serà donat. L'Eucaristia és la «reserva» del paradís; és Jesús, viàtic del nostre camí cap a la vida benaventurada que no acabarà mai.

En l'hòstia consagrada, Jesús ens prepara l'aliment, el menjar. En la vida necessitem alimentar-nos contínuament, i no solament de menjar, sinó també de projectes i afectes, desitjos i esperances. Els elogis més agradables, els regals més bonics i les tecnologies més avançades no basten, mai no ens sadollen del tot. L'Eucaristia és un aliment senzill, com el pa, però és l'únic que sadolla, perquè no hi ha amor més gran. Allí trobem Jesús realment, compartim la seva vida, sentim el seu amor; allí podem experimentar que la seva mort i resurrecció són per a nosaltres. I quan adorem Jesús en l'Eucaristia rebem d'ell l'Esperit Sant i trobem pau i alegria. Posem en primer lloc la missa, descobrim l'adoració en les nostres comunitats. *(Homilia del Corpus 2018, del papa Francesc)*

«Ets sacerdot per sempre, com ho fou Melquisedec»

El Cos i la Sang de Crist / Cicle C

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquells dies, Melquisedec, rei de Salem, portà pa i vi. Com que era sacerdot del Déu Altíssim, beneí Abram amb aquestes paraules: «Que el Déu Altíssim, creador del cel i de la terra, beneeixi Abram. Beneït sigui el Déu Altíssim, que ha posat a les teves mans els teus adversaris.» I Abram li donà el delme de tot el botí. (14,18-20)

Salm responsorial

«Ets sacerdot per sempre, com ho fou Melquisedec.»
(Salm 109)

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, aquesta tradició que jo he rebut i que us he transmès a vosaltres ve del Senyor; Jesús, el Senyor, la nit que havia de ser entregat prengué el pa, i, dient l'acció de gràcies, el partí i digué: «Això és el meu cos, ofert per vosaltres. Feu això per celebrar el meu memorial.» Igualment prengué el calze, havent sopat, i digué: «Aquest calze és la nova aliança segellada amb la meva sang. Cada vegada que en beureu, feu-ho per celebrar el meu memorial.» Així, doncs, cada vegada que mengueu aquest pa i beveu aquest calze anuncieu la mort del Senyor fins que torni. (11,23-26)

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

Un dia Jesús parlava del regne de Déu a la gent i curava els qui en tenien necessitat. Veient que començava a fer-se tard, els dotze anaren a dir-li: «Acomiadeu la gent. Que vagin a passar la nit als pobles o a les masies del voltant, i puguin trobar-hi queviures; aquí és un lloc despoblat.» Jesús els digué: «Doneu-los menjar vosaltres mateixos.» Ells respongueren: «Només tenim cinc pans i dos peixos. ¿Hem d'anar nosaltres mateixos a comprar menjar per tota aquesta gentada?» Tots plegats eren uns cinc mil homes. Ell digué als deixebles: «Feu-los seure en grups de cinquanta.» Els deixebles ho feren i tothom s'assegué. Jesús prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, els beneí, els partí i els

donava als deixebles perquè els servissin a la gent. Tothom en menjà tant com volgué i recolliren dotze coves de les sobres. (9,11b-17)

«Jesús prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, els beneí, els partí i els donava als deixebles perquè els servissin a la gent. Tothom en menjà tant com volgué i recolliren dotze coves de les sobres»

«Sense l'eucaristia no podem viure»

Jean Hakolimana, prev.

Fa respecte pensar en el gran nombre de cristians que, en el món sencer, en dos mil anys d'història, han resistit fins a la mort per defensar l'eucaristia. Quants, encara avui, arriquen la vida per participar en la missa dominical: Egipte, Síria, Nigèria, Iraq, Pakistan etc.! L'any 304, durant les persecucions de Dioclecià, un grup de cristians del nord d'Àfrica van ser sorpresos mentre celebraven missa en una casa i van ser arrestats. El procònsol romà, en l'interrogatori, els va preguntar per què ho feien sabent que era absolutament prohibit. I van respondre: «Sense el diumenge no podem viure.»

En la seva catequesi del 15 de gener de l'any passat, el Sant Pare feia aquest comentari: «Aquests cristians del nord d'Àfrica van ser assassinats perquè celebraven l'eucaristia. Han deixat el testimoni que es pot renunciar a la vida terrenal per l'eucaristia, perquè aquesta ens dona la vida eterna, fent-nos partícips de la victòria de Crist sobre la mort. Un testimoni que ens interpel·la a tots i demana una resposta sobre què significa per a cada un de nosaltres participar en el sacrifici de la missa i acostar-nos a la taula del Senyor. ¿Estem buscant aquesta font que «raja aigua viva» per a la vida eterna, que fa de la nostra vida un sacrifici espiritual de lloança i d'agraïment i fa de nosaltres un sol cos amb Crist? Aquest és el sentit més profund de la santa eucaristia, que significa «agraïment»: agraïment a Déu Pare, Fill i Esperit Sant que ens atrau i ens transforma en la seva comunió d'amor. Per tant, no és solament el fet d'anar a missa, sinó també fer de la nostra vida una eucaristia, és a dir, un pa partit i compartit, com Jesús.

La imatge

Jesús alimenta la multitud de seguidors en lloc despoblat; havien escoltat el missatge del Regne i havien estat guarits. Són cinc mil homes. Jesús mana als deixebles que els donin menjar, però només disposen de cinc pans i dos peixos. Asseguts en grups de cinquanta, Jesús executa el gest eucarístic, i encara sobran dotze coves. Cada diumenge arreu els cristians vivim coses semblants.

Els pans i els peixos (s. XVII). B. Strozzi

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

24 dilluns

— Sant Joan Baptista
— Sant Simplicí
Is 49,1-6/Salm 138/Ac 13,22-26/Lc 1,57-66.80

25 dimarts

— Sant Guillem
Gn 13,25-18/Salm 14/Mt 7,6.12-14

26 dimecres

— Sant Josepmaria Escrivà de Balaguer
— Sant Pelai
Gn 15,1-12.17-18/Salm 104/
Mt 7,15-20

27 dijous

— Sant Ciril d'Alexandria
— Sant Ladislau
— Sant Rodolf
Gn 16,1-12.15-16/Salm 105/
Mt 7,21-29

28 divendres

Sagrat Cor de Jesús
10è. aniversari de la mort del bisbe Josep Maria Guix, emèrit de Vic
Ez 34,11-16/Salm 22/Rm 5,5b-11/
Lc 15,3-7

29 dissabte

— Sant Pere i Sant Pau
Ac 12,1-11/Salm 33/2Tm 4,6-8.17-18/Mt 16,13-19

30 diumenge XIII de durant l'any / Cicle C

Els Sants Protomàrtirs de l'Església de Roma
— Sant Marçal
1Re 19,16b.19-21/Salm 15/Ga 5,1.13-18/Lc 9,51-62

Jornada «Art, poder i religió en l'edat mitjana»

L'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic (ISCRVic), conjuntament amb la Universitat de Vic - Universitat Central de Catalunya, amb la col·laboració del Museu Episcopal de Vic (MEV) i el suport de la Direcció General d'Afers Religiosos, es complauen a presentar-vos la VIII Jornada sobre Art i Cultura Religiosa a Catalunya «Art, poder i religió en l'edat mitjana», dins el marc de la Universitat d'Estiu.

Com es veu, l'edició d'enguany es dedica a les relacions entre Església, art i poder. Si, d'una banda, és un tòpic considerar l'Església com una institució de poder en l'Europa occidental de l'edat mitjana, d'altra banda les concepcions del poder manejades pels teòlegs de l'època i les relacions amb els poders civils van generar una variada gamma de posicionaments i de manifestacions artístiques que han deixat una petjada en el patrimoni del nostre país.

La primera part de la jornada (matí) tindrà lloc al Seminari Vic, seu de l'ISCRVic, on s'impartiran les ponències i es farà la taula rodona, i la segona part (tarda) tindrà continuïtat al MEV.

Data: dijous 27 de juny del 2019

Informació i inscripcions a la Universitat de Vic:
tel. 938 815 522.

Necrològica

Mn. Carles Giol i Bayona

Havia nascut a Centelles el dia 11 de maig de 1931 i fou ordenat prevere l'1 de març de 1958. Fou vicari de Santa Maria de Seva (1958) i Sant Joan de les Abadesses (1960).

L'octubre de 1961 marxà de missioner a Ruanda. Al seu retorn, va ser rector de Sant Genís de Taradell (1982-88) i capellà de l'hospital de la Santa Creu de Vic. Després d'uns quants anys més a Ruanda, fou rector de les parròquies de Sant Maure i Santa Margarida de Montbui (1991), Sant Esteve de Granollers de la Plana i vicari de Santa Maria de Manlleu (1992). També va ser delegat diocesà de Missions i Cooperació entre les Esglésies (1991-2012) i arxiprest de Guillerics-Congost (1999-2000). Des de 1995 era rector de Sant Hilari Sacalm. Morí el dia 1 de juny, a l'edat de vuitanta-vuit anys i seixanta-un de sacerdoci. Al cel sia.

La capella del «Monument» del Carmel de Vic

Fra Valentí Serra de Manresa

La capella lateral anomenada del Monument, ubicada a l'església conventual del monestir de Santa Teresa de Vic, és una extraordinària peça de l'art religiós barroc que bé mereixeria de figurar en els millors museus d'Europa.

Quan l'any 1750 es començà a projectar la capella del Monument, el seu executor principal, el vigatà Carles Moretó, estava ocupat culminant el gran retaule del Miracle, de manera que les obres no van començar fins l'any 1751 i acabaren en 1757, quan l'art barroc començava d'anunciar el neoclàssic. La tasca de daurar la decoració de la capella fou de lenta execució i de gran minuciositat i hi treballà el religiós carmelita Francesc de Sant Joaquim.

El conjunt d'artistes que esmerçaren llur talent en l'execució d'aquesta capella interna del Monument —edificada en un allargament d'allò que és, en realitat, la continuació del creuer de la banda dreta d'aquesta església carmelitana—,

es mostraren en aquella circumstància uns autèntics mestres en el domini, acurat i esplèndid, de la talla en fusta, de la policromia i la perspectiva i, alhora, saberen jugar de faísó molt suggeridora amb els volums i les estructures, assolint un equilibri perfecte de proporcions; aspecte, aquest darrer, que mostra com els artistes vigatans de la segona meitat del segle XVIII, amb una innovadora intuïció, ja començaven d'anar prescindint de les formes més pròpies del barroquisme i optaven per formes més estàtiques i classicitzants.

L'estructura global d'aquesta capella interna per al monument del Dijous Sant resta agombolada per la vistosa cúpula alçada sobre grups de quatre columnes disposades amb tanta gràcia i efectisme que aporten una major profunditat, redimensionant enormement l'urna-sagrari, part central i principal de la composició, lloc de la reserva solemne de l'Eucaristia, que és acompanyada en la llarga vetlla del Dijous Sant per la fervorosa pregària de la comunitat de monges carmelites que, per torns, realitzaven des d'una nova gelosia —anomenada la tribuna petita— que, ran de la construcció de la capella del Monument, s'obrí al davant mateix, a la part superior de la capella.

Deu anys de la mort del bisbe Josep Maria Guix

El divendres 28 de juny es compliran deu anys de la mort del bisbe Josep Maria Guix. Cada any, a la catedral, en aquesta mateixa data s'ha celebrat la missa pel seu repòs etern. Aquesta vegada, donada l'avinentsa dels deu anys, el senyor bisbe convida a la celebració de l'eucaristia en sufragi d'ell.

La data, a més, enguany coincideix amb la solemnitat del Sagrat Cor de Jesús; per tant, se celebrarà, a la catedral de Vic, a les set del vespre, aquesta festa, oferint la missa en memòria del Dr. Guix, com a testimoni de caritat, de reconeixement i d'agraïment a qui serví vint anys, com a pastor diocesà, el nostre bisbat.

Uns 750 participants en l'exitós pelegrinatge a Lurdes

Hospitalitats de Vic i Solsona

El dia 12 de juny es va tancar una nova i exitosa edició del pelegrinatge a Lurdes de França de les Hospitalitats de Vic i Solsona.

El pelegrinatge es va iniciar el dissabte 8 de juny i durà cinc dies. Dies plens d'activitats, de pregària, però sobretot de molta convivència entre les persones que hi van com a malaltes i les persones voluntàries de servei. Un voluntariat en què l'ajuda, la companyia o els somriures que un prodiga són tornats per mil pels malalts.

Aquest sol motiu ja és un èxit i només per això ja val la pena tornar a Lurdes l'any vinent, com ho han expressat algunes de les persones que ens acompanyaven per primera vegada.

Quant als actes, van ser molt similars als de les passades edicions, destacant la repetició d'un que vam encetar l'any anterior titulat «Feu el que el malalt us digui». Una tarda per a descobrir, sobretot per part dels pelegrins i la gent de primer any; per a conèixer i per a aprofitar cadascú el seu temps per a fer el que volgués, sense ritmes ni horaris marcats.

Cal destacar també la processó de les torxes, presidida per la nostra hospitalitat i acompanyada d'un cant del Virolai molt sentit i que va fer posar la pell de gallina i arrencar

aplaudiments, gràcies a la interpretació de la manlleuenc Rosa Maria Ramírez Abella, acompanyada pel Cor de l'Hospitalitat. També convé destacar un any més la missa a la gruta en català i la passada per la gruta, malgrat fer-hi presència la pluja i una mica de vent.

A causa del mal temps, la processó del Santíssim es va haver de fer dins la basílica subterrània de Pius X. Els més joves, a més del seu servei de voluntariat, també van aportar el seu granet amb la missa més lúdica i festiva preparada per ells, una vetlla de pregària i també amb la tarda de teatre i música.

En definitiva, tot i alguna inclemència meteorològica, resultà un bon pelegrinatge, en què sempre hi ha feina a millorar però que complí els objectius amb escreix. El principal: acompanyar i acollir totes aquelles persones que volen viure l'experiència d'un pelegrinatge.

Entre els dos bisbats ens vam aplegar a Lurdes 741 persones (191 persones com a malaltes, 388 de personal de servei, i 162 com a pelegrins).

I ja comencem a pensar en la següent edició, que arribarà al número 53 i que se celebrarà, si Déu vol, del 6 al 10 de juny del 2020.

Joan Planellas ja és l'arquebisbe de Tarragona

Redacció

El dissabte 8 de juny tingué lloc l'ordenació episcopal i presa de possessió de l'arxidiòcesi de Mons. Joan Planellas i Barnosell a la catedral metropolitana de Tarragona.

L'arquebisbe electe fou rebut solemnement a la porta principal de la catedral pel capítol catedralici. A invitació del degà, féu el jurament de defensar sempre els drets primacials de la seu metropolitana i, seguidament, féu una visita al Santíssim Sagrament.

La celebració, que comptà amb la participació de més de dues mil persones, fou presidida pel cardenal arquebisbe de Barcelona, Mons.

Joan Josep Omella.

Al final, Mons. Joan Planellas pronuncià les seves primeres paraules com a arquebisbe metropolità de Tarragona saludant tot el poble sant que peregrina a Tarragona i tots els assistents, en especial els procedents de la diòcesi de Girona, de l'Ateneu Universitari Sant Pacià i els seminaristes que s'hi formen.

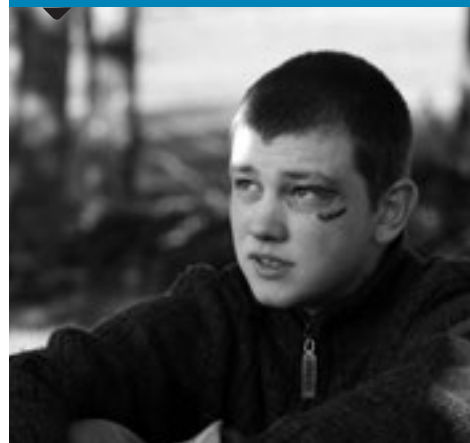
Conclougué amb aquestes paraules: «Vull que la meua vida entre vosaltres sigui un donació d'amor, vull que tot el meu esforç esdevingui serè, respectuós i cordial perquè vull estimar i patir per aquesta estimada Església.»

La Pel·lícula

El Creyente

Dirigida per Cédric Kahn

França, 2018

Intèrprets: Anthony Bajon i Damien Chappelle.

Drama. Per a joves.

Un jove de vint-i-dos anys, Thomas, decideix que és el moment de deixar la seva addicció a les drogues. A tal fi, decideix retirar-se a una comunitat aïllada en una muntanya als Alps. Dirigida per ex-drogoaddictes, tots els qui hi arriben segueixen un mètode diví per a guarir-se de la seva dependència: l'oració. Un lloc on Thomas descobrirà la senzillesa, l'amor, l'amistat, la pau...

És, doncs, una història d'amistat i de fe. Ens mostra com a través de les relacions humanes —així com els instruments en aquest cas tan sàviament oferts per la comunitat: l'oració i el cant— és possible una trobada i un camí espiritual. La relació personal de cadascú amb el misteri de la pregària és la protagonista de la narració.

Eucaristia – Església – Caritat

Romà Casanova, bisbe de Vic

Les tres paraules que apareixen en el títol d'aquest escrit són inseparables. I en la relació d'aquestes tres realitats, els cristians ens hi juguem la nostra identitat més profunda. Aquest diumenge és la festa de Corpus, i, en aquest mateix dia, Càritas presenta les seves realitats i els seus projectes per a donar una resposta a les necessitats dels més pobres i desafavorits de la nostra societat. Farem molt bé –i també de manera inseparable– de viure la festa de Corpus i donar suport ben generós a Càritas. Adonem-nos-en bé: és l'Església la que celebra Corpus i és l'Església la que viu la caritat.

S'ha dit amb tota veritat: és l'Església la que celebra l'Eucaristia; però és l'Eucaristia la que fa l'Església. Celebrar la festa de Corpus és posar la mirada en la presència real de Crist sota les espècies sacramentals del pa i del vi. En la festa de Corpus, però, no solament confessem la nostra fe, sinó que fem professió pública d'aquesta fe. En aquests moments de silenci de Déu, de desconeixement de la fe cristiana per part de molts dels nostres coetanis, aquesta expressió de fe pels carrers de les nostres ciutats i pobles és una necessitat, tant per a nosaltres –ens fa molt de bé vèncer la nostra por

i vergonya– com també per a moltes persones que, en la confusió del pensament i de la buidor de la vida, cerquen camins de veritat, de llum i d'amor. L'Eucaristia ens edifica. El misteri del Cos de Crist, celebrat, adorat i fet aliment, ens va transformant més i més en el que som: el Cos de Crist. Som un poble que viu per pura gràcia, per un amor incondicional i etern.

L'Eucaristia és aliment d'unitat i de caritat. Qui s'alimenta de Crist, Pa de vida, creix en la caritat. Els cristians sabem que la font de la caritat és Crist mateix, en l'Eucaristia. L'Eucaristia porta a la caritat. Però, al mateix temps, solament podem celebrar l'Eucaristia i alimentar-nos-en si lluitem per viure en la caritat i en la unitat que ens han estat donades. L'Església solament té, doncs, sentit si viu en la caritat i en la unitat, que tenen la seva font en l'Eucaristia. Càritas, Església que viu la caritat entre els més pobres, té la seva font en l'Eucaristia. Tot el que l'Església, nosaltres, dona ho rep de Crist mateix, brolla de la taula de l'Eucaristia. L'Eucaristia és la font i cimal de l'Església. Càritas, com a expressió de la comunitat cristiana, té la seva font i el seu cimal, així mateix, en l'Eucaristia.

